

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

MEGJELEN NAPONKINT PENTEK ES VASARNAP KIVETELÉVEL.

Előfizetési árak:
 helyben, vagy postán külföldre:
 évi 10 frt. — kr.
 Félévre 5 — » —
 Negyedévre 2 — » — 50
 Egy óra 1 — » —
 Egy év 4 kr.

A lap szellemi részét illető minden közlemény a szerkesztőségbe (Főúter 1828. sz.) bérmentve küldendő.

Előfizetési helyben:
 Főúter K. Lajos könyvtárszobájában és a kiadóhivatalban. (Főúter 1828. sz. alatt.)

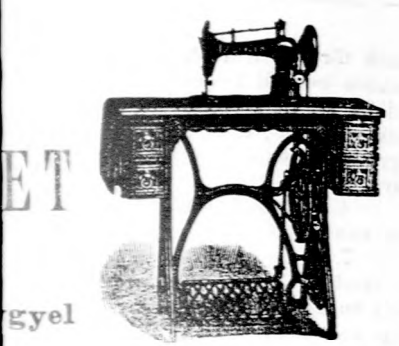
Hirdetési díj:
 Négy havonkénti kiadású 5 kr. Nagybőv terjedelmű a többszöri hirdetések alkalmával jutányos áron vállaltak. Főúter díj minden külön bejelölés nélkül 30 kr.

Hirdetést vagy reklámot magában foglaló újságunk sora 50 kr.

Nyitási költségek minden kiadású sora 50 krajczár.

Hirdetéseket felvételnek a szerkesztőségben és kiadóhivatalban. Főúter 1828. sz. alatt.)

Kéziratok nem adóznak vissza.

ET
 gyel
 készpénz fizetés mellett
 zek által eszközöltetnek.
 CO. RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
 (INGER G.)
 rmann-palota.

ghivatás!
 DOLF,
 (Tirol),
 andolf-utca 4.
 en-szöveteit

REDETI
 varrógépek
 ALLÁS MELLETT.
 szler A.

ULA
 k-körut 3. sz.
 rsjáték
 sége.

II osztály.
 rsjegy ára 40 korona.
 1895. december 6—14-ig.

korona	korona
jutalom 600000	600000
1 400000	400000
1 200000	200000
1 100000	100000
1 50000	50000
2 20000	40000
2 15000	30000
4 10000	40000
10 8000	80000
27 6000	162000
100 2000	200000
231 1000	200000
50 200	230000
100 100	2000000
100 nyeremény és 1 jutalom	4332000

GER GYULA,
 Teréz-körut 3. szám.

Egyházipolitika az életben.

(B. H.) Minél többször vergődünk keresztül az állami anyakönyvvezetésre vonatkozó utasítások utvesztőin, annál bizonyosabbá válik előttünk az, hogy ez új intézmény csak sok és nehéz küzdelmek árán lesz életbelelthető és céljának megfelelően fönttartható.

Az egész apparátus annyira bonyolult, a szem előtt tartandó alakítások s a nyomokban járó tömördek írásbeli munka a felekre oly sok alkalmatlansággal, költséggel és idővesztéssel, az anyakönyveket vezető egyénekre pedig oly súlyos teherrel és felelősséggel fog járni, a melyre sem azok, kik ezt az intézményt kezdték, sem azok, kik a törvényt megszavazták és talán legkevésbé azok, kik végre fogják hajtani, nem voltak elkészülve.

Már magában véve az a körülmény, hogy minden születés, házasság és halálozás ezentúl első sorban az állami anyakönyvvezetőnél és másodsorban vallási szempontból a papnál lesz bejelentendő, a mi okvetlenül dupla költséggel és sokszoros idővesztéssel jár, nagy terhet ró a falusi népre, mely annál elviselhetlenebb, mert az anyakönyvvezetéssel járó sok formalitás annyi jóhiszemű mulasztást és ez ismét annyi újabb és újabb utánjárással járó pótlást fog okozni, hogy a családi események a jövőben — kivált télviz vagy sürgős munka idején — keserű emléket fognak kelteni még akkor is, a mikor azelőtt vigasságra hangolták a családot.

A szegénysorsuakra és a nép zömére nézve ez feltétlenül így áll.

De mert a törvény meg van alkotva, azt végre is kell hajtani, de egyáltalán kötelességünk végrehajtásának gyakorlati következményeivel is leszámolni, ezek pedig minden sötétlétést kerülve, nem nagyon biztatók.

Népünk átlagos műveltségi fokozata az ország sok részében már egymagában nagy akadálya annak, hogy az az új,

mely papja vallásos ősi szokásai és az állami anyakönyvi intézmény új és ugyancsak komplikált formái között keletkezett, szigorú kötelességérzetével egykönnyen betölthető legyen.

A nép nem az intézmény célját, hanem csak a velejáró új terhet mérlegeli és mert bizvást föltehető, hogy az állami anyakönyvvezetés és a hol az állam egyházipolitikájának új iránya a szivekben ellenszenvet költött, nem fog türelmes fogadásra számíthatni, tisztán áll előttünk az a küzdelem, melylyel ez a zsenge intézmény talajt verhet.

Az államhatalom szempontjából ez a küzdelem persze nem sokat számít, mert arra való a kényszerjog s a mi nem akar hajlani, annak törnie kell.

De az életben valamely intézmény létesítésénél a gyakorlati tényezőkkel mégis csak számolni kell.

A kormány legkomolyabb föladata tehát idejekorán arról gondoskodni, hogy az új anyakönyvvezetéssel járó természetesen nehézségeket bármily anyagi áldozatok árán eloszlassa és élet vegye annak az ellenszenvnek, melylyel ez intézmény sok tekintetben tulhajtott bürokratikus formáságai miatt okvetlenül találkozni fog.

Ma azt vitatni, vajjon az állami anyakönyvvezetés nem lett volna-e az egész vonalon jóval egyszerűbben is kivihető, midőn az egész gépezet már csak megindításra vár, természetesen meddő dolog.

Az alaputasítások s a velük kombinált minták ki vannak adva s most már minden állami anyakönyvvezető törheti azon a fejt, hogy tesz eleget nemcsak idevágó sokféle kötelességeinek, hanem egyidejűleg annak a föladatnak is, melyről a véderőről, a közoktatásról, a közegészségről, a kisdévodásvásról szóló törvények a népmozgalmi statisztikához való adatok beszoállítására végett intézkednek.

Az állami anyakönyvvezetés az éremnek csak az egyik, a véderő összeírásához és a népmozgalmi statisztikához

szükséges tenger adat pontos és rendszeres beszoállítására az érem másik fele, a miről eddig alig szóltak. Ez adatok beszoállítására az anyakönyvvezetők olyan párhuzamos kötelessége, melynek esetleges negligálása sürű és terhes rendbirságokat von maga után.

Mindezekből látni való, hogy az állami anyakönyvvezető éppen nem nyugszik rózsákon, kivált ha elgondoljuk, hogy az állami anyakönyvvezetők zöme a ma már legtöbb helyütt valóban tulterhelt községi jegyzőkből került ki. Ez a tény egy komoly okkal több arra nézve, hogy a belügyminiszterium és a vármegyék résen álljanak, nehogy az állami anyakönyvvezetés megakassza az állami, megyei és községi közigazgatás nagy gépezetét, vagy viszont.

Tanácsos ezt a körülményt alaposan mérlegelni, mert a közigazgatás ügyeivel gyakorlatilag ismerősök jól tudják, hogy a községi jegyzők nagy része olyan omnibusz, mely tulterheltség miatt már nem halad, hanem csakis döcög. Könnyen megeshetik tehát, hogy ez az omnibusz, mint a közigazgatás mindenese, alaposan megreked.

Hiszen már az is nagy baj, hogy az anyakönyvvezetéssel járó és bizonyos ünnepeiséget föllételező dolgokat sokféle más hivatalos dolog közepette kell a jegyzőknek teljesíteni. Ha ez még azzal is tetéztetné, hogy a jegyzőknek tulterhelése miatt akár az anyakönyvvezetést, akár a közigazgatás egyéb funkcióit csak kapkodva lehet majd elvégezni, beláthatjuk, hogy minő zürzavar fog ebből származni, melynek kárát nemcsak a jegyzők, de első sorban maga a nép fogja vallani.

Az egyházipolitikai törvények kitzetéke a czélt.

A kormány feladata gondoskodni a czélt biztosító eszközökről, még pedig fokozott éberséggel, mert viszonyaink között alig képzelhető egy-egy kényesebb és több körültekintést követelő föladat az egyházipolitikai törvények végrehajtá-

sánál, ha komolyan számot vetettünk azzal, hogy e százados szokásokat bontó és milliók vallási érzületét mélyen érintő törvények a nemzet vérebe nyugodtan és keserű visszavonás nélkül átmenjenek.

Utasítások

a magyarországi evang. reform. és ágost. hitv. evang. lelkészek számára, az egyházipolitikai törvények életbeleptetése után követendő eljárásra nézve.

II. A gyermekek vallása.

11. §. Az 1894 évi XXXII. törvénycikk megfelelő szakaszai eltérve az eddig érvényben levő törvényektől, a gyermekek vallására vonatkozólag ekeppen intézkednek:

Bevett vagy törvényesen elismert különböző vallásfelekezethez tartozó házassulók, házasságuk megkötése előtt egyszer s mindenkorra megegyezhetnek arról nézve, hogy gyermekeik valameunyen az atya vagy az anya vallását kövessék, illetőleg abban neveltessenek.

A megegyezés csak akkor érvényes, ha az királyi közegező, királyi járásbíró, polgármester vagy főszolgabíró előtt a megállapított alakosság mellett jött létre.

Megegyezés hiánya esetén a gyermekek szülei vallását nemök szerint követik, illetve abban neveltetnek, a mennyiben ez a vallás a bevették vagy törvényesen elismertek közé tartozik.

Az ilyen módon létrejött megegyezés, később csakis az esetben változtatható meg: ha a különböző vallású felek közül valamelyik fel, a másik házastárs vallására tér át, úgy, hogy a házasság ily módon egyvallasúak házasságává válik.

Ezen törvényben foglaltakkal ellentéző bármely szerződés, terítvény, vagy rendelkezés érvénytelen és semmi esetben sem bír joghatállyal.

A jelen törvény életbeleptetése (1895. október 1.) előtt kötött házasságokból született vagy születendő gyermekek vallásos nevelésére nézve, azon törvény határozata marad érvényben, a mely az ily házasságok kötése idejében hatályban volt.

Az 1868. LIII. t. cz. 13. 14. 15. és 18. szakaszainak rendelkezései a törvényesen elismert vallást követőkre is kiterjesztve, hatályukban fenntartatnak.

Minthogy az új törvényeknek éppen ezen 1-ső szakasza olyan, a mely a benne alkalm-

A „DEBRECZEN” TÁRCZAJA.

Az asszony kedvéért.

Angolból fordította: M. I.

A Szent Jakab templom belseje, Havenpool városban, sötétedni kezdett a borongós téli délutánon. Vasárnap volt; az isteni-tisztelet bevégeződött, a lelkész a szőszéken kezébe temette arczát, és a gyülekezet a megkönyebbülés sóhajával emelkedett fel térdéről, hogy távozzék.

Egy percig oly teljes volt a csend, hogy hallani lehetett a tenger locogását a kikötőből. Majd megtörték a csendet az egyházi léptei, a mint a nyugoti ajtóhoz ment, hogy kinyissa azt a távozni készülő gyülekezet előtt. De mielőtt az ajtóhoz ért volna, kívülről megnyomta valaki a kilincset, és egy matróz ruhába öltözött férfi alakja tűnt fel az ajtónyílásban.

Az egyházi felre állott, a matróz csendesen betette maga mögött az ajtót és a templom hajóján keresztül az oltáripcsőhöz ment. A pap imáját bevégezve, felegyenesedett és az, alkalmatlankodóra nézett.

»Bocsánat uram! — mondá a matróz a paphoz fordulva, olyan hangon, mely tisztán érthető volt az egész gyülekezet által. »Azért jöttem, hogy halat adjak a hajótörésből történt szerencsés megzabudulásomért. Azt hiszem, helyes dolgot művelek, és nincs is semmi ellenvetése?»

A lelkész, pillanatnyi habozás után mondá: »Nincs semmi ellenvetésem; természetes. Hasonló kívánságokat szokasos bejelenteni isteni-tisztelet előtt, hogy a közimába befogaltassanak. De ha kívánja, olvashatunk egy tengeri vihar után használt imát.»

»Jó lesz, nem akarok semmi különösebbet, mondá a matróz.

Ekkor az egyházi kikereszte az imakönyvből a hálaadó imát, és a rector olvasni kezdte, a matróz pedig letérdepelve szavanként utána mondta érthető hangon. A nép, a történetek által meglepetve, gépiesen szintén letérdepelt; de csak annak a matróznak magános alakját nézte, ki az oltáripcsőnek kellő közepén térdepelt arczal keletnek, kalapját maga mellé téve és kezét összekulcsolva, nem tudva semmit arról, hogy mikit tünhetik fel előtök.

Mikor a hálaadásnak vége volt, felállott, felállott a nép is és kiment a templomból mindenki. A mint a matróz felállott, és a napfény megvilágította arczát, az öregek kezdék felismerni, hogy az senki más, mint Joliffe Shadraeh, egy fiatal ember, kit már évek óta nem láttak Havenpoolban. Pedig oda való volt, de szülei meghaltak, mikor még igen kicsi volt, minek következtében korán a tengerre került.

Ütközben beszélgetett egyikkel is, másikkal is, és elmondta, hogy évekkal ezelőtt elhagyván szülőföldét kapitánya és tulajdonosa lett egy kis parti hajónak, mely gondviseléseszerűleg menekült meg vele együtt a v. harból. Nem sokára két leány eie közeledett, kik előtte mentek kifelé a templom udvarából. Ott ültek a templomban mikor belépett, és mely érdeklődéssel kísérték tetteit, s most róla beszélgettek. Az egyik karcsu, szelid teremtés volt, a másik maga, vállas, komoly leány. Joliffe kapitány nézte őket tetőtől talpig egy darabig.

— Ki ez a két leány? — kérdé su togyva szomszédjától.

»Az alacsonyabb Hanning Emilia, a magasabb Phippard Johanna.»

»Ah! emlékszem rájuk.»

Oda ment mellejök és lopva végig nézett rájtok.

»Emilia, nem ismer-e engem? — kérdé a hajós ráemelve ragyogó barna szemét a leányra.

»Azt hiszem, Joliffe ur., mondá Emilia felénken.

A másik leány egyenesen ránézett sötét szemével.

»Johanna kisasszony arczára nem emlékszem olyan jól,« folytató. »De ismertem gyermek korában.»

Mentek tovább együtt és beszélgettek, Joliffe előadva szerencsés megszabudulásának részleteit, mignem a Sloop utca sarkához értek, melyben Hanning Emilia lakott, ki most egy fejbőlintással e mosolylyal elhagyta őket. A matróz nem sokára elvált Johannától is, és nem léven semmi különösebb dolga, vissza fordult az Emiliák háza felé.

Emilia atyjával lakott, ki számvevőnek nevezte magát; leánya mindazonáltal egy kis papírüzletet vitt, mellékesen szaporítva, némileg bizonytalan foglalkozásának jövedelmét. Mikor Joliffe belépett, az atya és a leány éppen theázní akartak.

»O, nem tudtam, hogy theázás ideje van, mondá, »de szivesen iszom egy »sészével.«

Ott maradt theára, és még azután is sokáig, sokat beszélgetve tengeri utazásában eltöltött életéről. Több szomszed is jött hallgatására, mivel szivesen ott marasztották. Hanning Emilia még e vasárnap este szerelmes lett a hajósba, és egy vagy két hét alatt a leggyöngédebb bizalmasság fejlődött ki közöttük.

A következő hónapban egy holdvilágos estén, a mint Joliffe egy keletnek fekvő, emelkedett helyen épült külvárosba igyekezett, melyben a legdivatosabb házak voltak, ha ugyan valamit divatosnak lehetett nevezni ez ódon kikötő közelében — egy alakot pillantott meg

maga előtt, kit visszatekintgetése után Emiliának gondolt. De midőn utólrerte, látta, hogy Phippard Johanna. Udvariasan üdvözölte és oldalánál maradt.

»Csak menjen tovább,« mondá a leány — mert Emilia meg féltékeny lesz.

De Joliffe nem ügyelve e megjegyzésre, ott maradt.

Mit beszéltek és tettek ezen sésza alatt, soha sem tudta Joliffe tisztán vissza idézni emlékeibe; de mintha Johanna elakarta volna őt hódítani szelidebb és ifjabb vetélytársnőjével. E héttől kezdve többit látták Joliffet a Johanna nyomában, mint Emilia tartságában, és csakhamar hire járt, hogy az öreg Joliffe fia, ki hazajött a tengeréről, az előbbi leányt akarja elvenni, az utóbbinak nagy csalódására.

Nem sokkal e hír elterjedése után Johanna egy reggel sétára öltözökdött és Emiliához indult. Az ő fülebe is eljutott a hír, hogy barátja milyen szomorú a Joliffe elvesztése miatt és lelkiismerete furdalta, a miért elhódította tőle.

Johanna nem volt mindenképpen megalégedve a hajóssal. Szerette, hogy figyelmes iránta, kívánczozott a házasság után; de sohasem szerette mélyebben Joliffet. Nagyravágyó is volt, s Idliffe társadalmi állása aigha volt olyan jó, mint az övé; holott egy megnyerő leány még arra is számíthat, hogy magasabb körbe meg ferjhez. Régióta gondolkozott rajta, hogy nem nagy erejébe kerülne vissza engedni őt Emilianak, ha annyira bu-utalana. E végül egy lemondó levelet is írt Joliffének, melyet magával vitt, azon szándékkal, hogy elküldi neki, ha személyesen is meggyöződik, hogy barátja jó szándékú.

Johanna eljutott a Sloop utczába és belépett a kis boltba. Emilia atyja ez időtájt nem szokott otthon tartózkodni, és mintha Emilia sem lett volna otthon, mert hívására

Az összes nyeremények minden lemondás nélkül kifizetendők.

zott egyenlőségi és a lehető méltányossági elvek mellett is, könnyen visszaélésre szolgáltatnának alkalmat és így protestáns egyházi életünk esetleges gyengülésére és hívei számának fogyatására is vezetne, azért figyelmes, körültekintő és fáradságtalan lelkipálosi tevékenységünk kifejtése által oda kell hatnunk mindnyájunknak, hogy az új házasságok, mint leendő szülőknek folyvást ébren és erőben tartunk az egyházunk iránti szeretetét és tantörthetatlanságát és az iránymutatás szükséges kötelesség tudatát különösen egyes vallású házasság kötésénél arra kell törekednünk, hogy az illető házasságból származó gyermekek vallására vonatkozólag a szülők, ha többet nem, de mindenesetre megtartsák az 1868. LIII. törvények eddigi rendelkezését, mely szerint az ilyen házasságból született gyermekek nemük szerint követik a szülők vallását s ne engedjük, hogy a vallás iránt való közönyös-ségből vagy akármiféle érdekből a felekezeti-köz-höz tartozó házasságok, mint leendő szülők, oly könnyelmű ígéretet, vagy lekötéseket tegyenek születendő gyermekeik vallását illetőleg, a melyek mellán ellenkeznek a hitükhöz való ragaszkodás kötelességével s annak lelki adásai iránt tartozó háladatossággal. Arra, hogy a lelkész biztos tudomást szerezzen arra nézve, hogy a szülők miként egyeztek meg gyermekük vallására nézve, a legtermészetesebb alkalom az egyházi összejövetelre való jelentkezésnek ideje.

Azon esetekben, ha a vegyes vallású házasságkötésnél, a házasságok, a fentebbi újabb állami törvény megengedése alapján, de az 1868. LIII. t.-cikk mellőzésével egyeznek meg a születendő gyermekek vallására nézve, e meg-egyezés a »Családkönyv«-be jelezendő. — Használható ezen »Családkönyv«-ben igazítandó ki is az, ha a »Gyermekek vallásáról szóló törvény« 3. §-ában említett s a miniszteri utasítás 1. és következő szakaszainak rendelkezései szerint megtörtént »újabb meg-egyezés« jött volna létre, valamelyik házastársnak a másik házastárs vallására való áttérése folytán, tehát az ily módon most már egy vallásúvá vált család körében.

Az 1868. évi 53. törvényeknek az át-térési eljárásra vonatkozó 3-8 szakaszait, az új törvények nem érintve, sőt azoknak pontos megfartását a kiadott miniszteri utasítások 7. szakasza a polgári tisztviselőknek is különös figyelmébe ajánlván: azok továbbra is fentartatnak.

A törvénytelen gyermekek vallására nézve, az új törvények sem intzködvén más-kepen, továbbra is érvényben marad az, hogy az ilyen gyermekek anyjuk vallását követik, a mennyiben ez a vallás a bevettek, vagy törvényesen ésmertek közé tartozik s ha az anya más, bevett vagy törvényesen ésmert vallásra tér át vagy ilyenbe lép, akkor a 7-ik életévet meg be nem töltött törvénytelen gyermekei az áttért anyát új vallásába követik. A mennyiben pedig az 1868. LIII. t.-c. 16. §-ának esete forogna fenn, annak rendelkezései maradvánk érvényben.

Lelelcsekre s általában oly gyermekekre nézve, kiknek szülője nem tudatik, ugyan-csak az új törvény 8. szakasza szerint, az 1868. évi 53. t. cikk 18. §-ának azon rende-lete maradvánk érvényben, a mely szerint az ilyen gyermekek annak vallását követik, a ki őket felfogadta. Ha lelelcsházba adattak s az inté-

senki sem felelt. Vevők oly ritkán jöttek ide, hogy a tulajdonos öt percig bátran távol le-phetett. Johanna várakozott a kis boltban, hol Emilia izzettel rendezte el — a hely csak a nők tudják — a magokban veve csekély becsü tárgyakat, mintegy leplezésül az árukészlet szegénységének; míg nem egy alakot vett észre a bolt kirakata előtt, ki látszólag a hat pennys könyvek, papircsomagok és kiagatott nyomtatványok szemlélésébe volt merülve. Joliffe kapitány volt, s arról skart tudomást sze-rezti, hogy vajjon Emilia magában van-e. Ösz-lőve által inditatta, hogy ne találkozzék Jo-liffeval olyan helyen, mely Emiliára emlékez-tel, Johanna besurrant a szomszédos társalgó-ba. Gyakran tett így ezeltől is, mert Emiliával való barátsága felszabadította őt minden szer-tartásosságtól. Johanna belepett a boltba. A vé-kony ajtófüggönyön át Johanna nem láthatta mi-lyen csalódást árult el arca, hogy Emiliát nem találta ott.

Mar távozni akart, mikor Emilia alakja megjelent az ajtóban; akkor sietett haza va-lahonnan. Juliffet látva visszahökkenett és olyan mozdulatot tett, mintha menekülni akart volna. »Né fusson el Emilia«, mondta Juliffe, »mi tudja így megijeszteni?«

»Nem ijedtem meg Juliffe kapitány. Csak csak oly hirtelen láttam meg, és — ezért hökkenem meg. Hangja elárulta, hogy szíve is erősen dobogott.«

»Benéztem miután itt mentem el« mondta Juliffe.

»Egy kis papírt?« s az asztal mögi vonult.

»Nem, nem Emilia; mért húzódik oda be? mért nem marad mellettem? mintha haragudnék rá.«

»En nem haragszom. Hogy tudnék?«

»Akkor jöjjön ki, hogy beszélhessünk, mint jó keresztényeknek illik.«

(Folyt. köv.)

zet valamely vallásfelekezeti, azon felekezet vallásában neveltetnek. Ha ezen esetek egyik-se fordul elő, az ilyen lelelcsek azon vallás-ban neveltetnek, mely a találás helyen töb-b-ségben van.

III.

Az egyházi anyakönyvekről általában.

12. §. Az állami anyakönyvekről szóló 1894. évi XXXIII. törvények intézkedése szerint a születések, házasságok és halálo-zási esetek közokirat hiteleségű nyilvántarta-sára ezental az állami erre feljogosított pol-gári hivatalnokok által vezetett állami anya-könyvek szolgálnak, az egyház által eddig e-czélra is vezetett anyakönyvek jövőre tisztán egyházi jellegűek maradnak, a mennyiben azok a hiteleskezelték egyházközségi életében elő-torduló ilyenmő adatok nyilvántartandó jegy-zékét forják tartalmazni.

13. §. Epen ezen oknál fogva az állami anyakönyvekről szóló törvények életbelep-tesése (1895. év október 1-ő) után, az egy-hazi anyakönyvekre való felügyelet, ugy azok-nak v. zetését és kezelését, valamint előfordul-ható esetekben való kiigazítását illetőleg, a rendelkezési jog kizárólag az egyházi felhát-ságot illeti.

Az október 1-ig vezetett egyházi anya-könyvekre vonatkozólag, az előfordulható ki-igazítását illetőleg, az illető miniszteriumnak eddigi határozata érvényben marad.

14. §. Ugyancsak az állami anyaköny-vekről szóló 93. §-a értelmében a születési és halotti, illetőleg a házassági állami anya-könyvek vezetése-ének megkezdése előtt vezetett fe-lekezeti anyakönyvek, valamint az azokból adott kivonatok továbbra is köziratok marad-ván, a megnevezett törvény 94. §-ának rendelkezése-éhez kepest azon törvény életbelepte előtt vezetett felekezeti anyakönyvből közhiteles-ségű kivonatokat, az eddigi módokat melletl kiszolgáltatni a felekezeti anyakönyvezetők to-vábbra is jogosultak és kötelesek; a miért azon anyakönyvek körül az eddigi törvényes rend és gyakorlat ezutánra is érvényben marad s különösen is felhivatnak a lelelcsek az idezett törvény 94. §-ának azon büntetőjogi intézkedé-sére, hogy a mely felekezeti anyakönyvezetők ilyen kivonatokat kiszolgáltatásukat megtagadják, kihágást kövöl, el és egy hónapig érjedhető t zárással és 600 koronáig terjedhető pénbüntetéssel bünte-tendő.

Mindezekkel összefüggésben, tekintve azt, hogy az állami anyakönyvezetésekről szóló törvény folyó évi október hó 1-én életbe lép, az egyházi anyakönyvek ezen év szeptember 30-án, mint eddigi állami közokiratok, lezáran-óok s az azokról való másolatok, ezen év ok-tóber havának első felében, az illető törvény-hatóságához betérjesztendő s az ilyen szempon-tok szerint történő lezárása egyházi anya-könyveinknek, mar csak a nevezetes forduló pont történeti feljegyzése czéljából is megő-rökitendő anyakönyveinkben.

15. §. Az egyházi, születési, esketési és halotti anyakönyvek mellett az áttérték, vala-mint a konfirmáltak anyakönyve is pontosan vezetendő. Ott, a hol ezek már eddig is életbe léptetve voltak, az e részben előirt rendszabá-lyok szerint, a hol pedig még alkalmazásba nem vétettek, azoknak vezetésére vonatkozó-lag az illetékes egyházi hatóság fog intézkedé-seket tenni és rendszabályokat megállapítani.

16. §. A törvény és a jelen szabályrende-let által nem érintett eddigi anyakönyvi utasít-ások az ezental vezetendő tisztán egyházi anya-könyveknél is teljesen érvényben maradnak; meg-jegyezve itt is, hogy ugy a szokásos díj a ré-gibb anyakönyvi kiadványokért, mint a rendkívüli lelelczi szolgálatokért megállapított stóla a lelelcseket mindaddig megilleti, a míg ezen ugy a jelen utasítás 10. §-a értelmében rendeztetni nem fog.

IV.

A születési anyakönyvek.

17. §. A kereszttség sakramentumának kiszolgáltatására s így a keresztelésre vonat-kozólag megállapított és gyakorlatban levő szer-tartási és kánoni törvények jövőre is teljesen érvényben maradnak.

18. §. Az 1894. évi XXXIII. t.-cz. 35. §-a aképen rendelkezik, hogy minden gyermek születése legkésőbb a születéstől számított egy hét alatt, illetőleg a 39. §. értelmében a halva szülöttek, vagy szülés közben meghaltak, a leg-közelebbi hétköznapon az illetékes anyakönyv-vezetőnél, az arra törvényileg kötelezettek ál-tal bejelentendők és ezen újabb intézkedést megelőzőleg már ré-gibb egyházi kánonaink kö-zül is többen az újszülöttek megkeresztelését legkésőbb 8 napra a születés után elrendelik; mindezekhez kepest a szokásokról történő kihi-rdetes útján is fel kell hívni a szüléket arra, hogy gyermekük születését idejében s minden esetre az állami anyakönyvezetőnél történen-dő értesítés előtt bejelenítsék a lelelczi hivatal-nál, keresztelés s az egyházi anyakönyvbe való bevezetés végett.

Szükséges és maguknak a szülőknek és a született gyermeknek érdekében álló ez az idejében történő bejelentés, mar csak azért is, mert a született gyermek a kereszttségben nyer-vén ugynevezett kereszt- vagy utónevet, az álla-mi anyakönyvezetőnél is, csak ezen természe-tes rendtartás alkalmazása mellett lehetséges az állami pontos és a született gyermek csalá-dí s egyéni jogait is közelről édeklő beve-zetés.

Ily módon történvén a gyermek megke-resztelése, az egyházi és állami anyakönyvek leleltő megjegyzése czéljából kívánatos, hogy a keresztstet kiszolgáltató lelelcsek rövid igazol-lást állítsanak ki arról, hogy a gyermek a kereszt-ségben mely utónevet kapott.

Minthogy pedig az idezett állami törvény 42. §-a a kivételek esetekre aképen rendelke-zik, hogy ha a gyermek utóneve a bejelentés idejében még nem volt megállapítva, a legke-sőbb két hó alatt a szülők, illetőleg gyám által pótlólag bejelentendő; ily esetben az ily hosszú időig halasztott megkeresztelésnél, me-gint az anyakönyvek pontos megjegyzése czél-jából megkívánható, hogy a keresztelésnél je-lenlevő kereszt-szülőknek hiteles tudomásuk legyen a mar állami anyakönyvbe bejegyzett gyermeknek utónevéről.

19. §. A keresztelési anyakönyv jövőre is az eddig egyházi törvényeink által megállapított rovatok pontos betöltése mellett vezetendő. Az egészre vonatkozólag csupán azon változta-tás történik, hogy a halva szülötteknek, vagy szülés közben elhaltaknak bejegyzése a halotti anyakönyvbe vezetendő be, a szükséges meg-jegyzések megtétele mellett.

V.

Halotti anyakönyvek.

20. §. Az 1894. évi XXXIII. t.-czik a halotti anyakönyvekről szóló fejezet 68. 70. és 73 §-aiban ezeket rendel: Minden haláleset, legkésőbb a legközelebbi hétköznapon az illetékes anyakönyvezetők-nél bejelentendő.

A bejelentéskor a halottkém által kiállított halottvizsgálati bizonyítvány felmutatandó és erre a megtörtént anyakönyvi bejegyzés az anyakönyvezető által rajjegyzendő.

A haláleset anyakönyvi bejegyzése előtt a temetés csak a községi előljáróság kivételes en-gedélyével történhetik meg.

Az idezett törvény mindezen rendelkezé-séből önként következik, hogy senkit sem része-síthetünk mindaddig temetési szertartásban, míg a megholtak anyakönyvezetése az állami anyakönyvezető által meg nem történt s a szabályszerű anyakönyvezetés előttünk a halotti-kemi jegyzőkönyv és az arra történt anya-könyvezetők rávezetés felmutatása által nem igazoltatnak.

Az így felmutatott halottkemi jegyzőkönyv a lelelczi okiratok között mindenkor megő-rzendő. A halottnak az állami anyakönyvbe leen-dő bejegyzése előtt kivételes csak a községi előljáróság engedélyének felmutatása mellett temet-hetünk. Ezen községi előljáróság engedély szá-ma és kelte, a halotti anyakönyv észreveteli ro-vaiban megjegyzendő és a lelelczi okiratok között megőrzendő.

21. §. A temetés szertartására, valamint a halotti anyakönyvek vezetésére vonatkozó ed-digi szabályok és az egyházi felsőség által tett intézkedések továbbra is alkalmazásban maradnak.

22. §. A megholtára vonatkozó adatok, a megholtat bejelentő közlése, s a mennyiben ennek kiegészítésére volna szükség, a felmu-tatandó halottkemi jegyzőkönyv szerint veze-tendő be az egyházi halotti anyakönyvbe. Ha talán akadnának a vallásnak olyan nem remélt megvevői és egyházi életünknek olyan hívszerei, a kik a temetési szertartásban nem kívántak részesített: azok halalozása a »Családkönyv«-ben jelezendő meg.

23. §. Keresztstén felbártári szeretetünk benső törvénye, és egyházi törvényeink is azt kívánvák, hogy a halál nemere való tekintet nélkül, az egyszerű temetési szertartásban minden keresztstén részesítések, erre való tekintet-ből, ha valamely, a mi felekezeti közhöz nem tartozó halottal saját lelelcse barmi okból meg-tagadná a tisztességes temetési szertartást, azt a protestáns lelelcz teljesíteni hivatta van.

Ily esetben azonban az első sorban ille-lékes lelelcz megtagadása két tonval igazolandó s ezen körülmény a halotti anyakönyv »Észreveteli« rovatában, a tanuk nevének meg-említésével bevezetendő.

Kun Bertalan,

mint az értekezlet elnöke.

BELFÖLD.

A Martinovics-ünnep. Az István királynapján tartandó Martinovics-ünnep bi-zottsága az ünnepélyre minden intézkedést megtett. A főkapitányság az ünnep betöltésére vonatkozó vegyes föllebbezést már felterjesz-tette a belügyminiszterhez, a ki ez ügyben, mint a rendező bizottság reméli kedvezően fog dönteni.

A bizottság már szétküldte az ünne-pélyre a polgárság felhívását tartalmazó kiált-ványt sok ezer példányban, a vidék minden városába.

A kiáltvány így hangzik: A Nemzethez!

Polgárok és honcányok! Száz éve annak, hogy a világszabadság első magyar apostolait: Martinovics, Hajnóczy, Laczkovics, gróf Sigray, Szentmarjay, Öz és Szolaresik dicső elődeinket verpadon mészá-rolták le és Kazinczy, Verseyghy, Bacsányi, Szlavy, Rosthy, Verhovszky, Abafy és megsza-mos lángeszű ferfit a börtön temetői mélysé-gébe hurcolták.

De hiába volt a kegyetlenkedés! A mag megtermékenyült a vértáztalt földben és a ma-

got a rabok sóhajtása, mint szélvihar hordotta szét a magyar hazában.

Apoljuk azt a csemetét, mely az ő nyo-mukban fakadt, hogy egykor izmos fáva növe-kedjék. Mi hálások akarunk lenni Kossuth La-jos előhírnökeibez. Mert Martinovics és társai amaz eszmékért hullottak el, melyekért Kossuth ragadta fel 48-ban a lobogót. Hiába félnek a magyar nemzeti szellem és a népszabadság el-lenei. Mi megakarjuk ünnepelni a vértanúkat és eszméiket!

A százados mult tettre serkeni fel a magyart. A teti ma még nem lehet más mint a hála!

Magyarok! A nemzeti szellem min-denütt anyimoi törekednek. Kötelessége min-den becsületes magyar embernek ily alkalom-mal megjelenni és a magyar történelem mesz-zes kimagasló alakjait megünnepelni.

Még nem virradt meg teljesen: gyujtsa-tok faklyát: a hála fenyét, mely világszégöt hintsen reánk. — Ne törődjétek azzal, hogy a bagoly, de nevé, a halál madár, a sötéti éj ki-sérteti megjenednek. Szokjunk a világszégöt! Mert nem sokára eljő az idő, mikor felkel a magyar dicsőség napja, a mi örök bálványunk. S egy nap lesz az égen, egy ur e hazában: a magyar.

Hogyan bolondítják az oláhokat

A román hírlapok, a »Tribuna« és társai nem-csak azt szerettek volna, hanem azt is hirdet-ték, hogy a kormány nem fogja megengedni a nemzetiségi gyűlés megtartását. Ha esetleg be-teljük a gyűlést, kifogyhatatlan forrásává lett volna e titáim az igazgatásnak. Miután azonban várakozásuk ellenére megengedték a gyűlés megtartását, rettenetes zavarba jöttek, hogy mivel igazolják előbbi magatartásukat. Kisütöttek, hogy a kormány nem spontán, ha-nem kényszerítő körülmények előtt hajolva hozta meg e határozatát.

Hogy ezt a jámbor oláh néppel elhites-sék, a »Tribuna« a következő mesét találta ki: Mikor Károly román király Ischlben volt, kijelentette Ferencz Józsefnek, hogy Románia csak oly föltétel alatt lép be a harmas szöve-ségbe, ha a magyar kormány eddigi magatartá-sával szakítva, engedékenyebb lesz a román-sággal szemben; nevezetesen, ha Ratiu-ekat a börtönből kiengedik, ha továbbá a nemzeti-ségi gyűlést megengedik. Ő felsége e beszél-gés után Ischlbe hivatta Perczel belügyminisz-ter, kinek eszébejött, hogy a nemzetiségi gyűlést megengedje és ráparancsolt, hogy hazatérjen Budapestre, azonnal engedé-lyezze a gyűlés megtartását.

A »Tribuna« tegnapi vezércikke ennek a mythosnak a kifejezést. Miután Horátó el-kezdve kedvenc fogása volt minden oláh iz-gatónak a népet szalá ámitan, hogy a császár a magyarokkal szemben pártolja a kedves oláh-akat, a »Tribuna« cikkének idevonatkozó részét a következőkben ismerteltük:

»A magyar sovínizmus, — írja a Tribu-na — mely mindenható a magyarok közt meg a kormányval szemben is, azt kívánta volna, hogy a kormány a kongresszust egyszerűen be-tiltassa. A kormány azonban nem merészelt ezt megtenni. Szükségessé vált tartotta e tekintetben először a korona véleményét megtudni. Nem tudjuk, ha Perczel ur, midőn ő felségének a kongresszusról referált, megengedést javasolt-e? Annyit azonban bizonyos, hogy a kongresszus sorsa a miniszternek ischli útja után kedvezőbbre fordult. A kongresszus meg volt engedve s így megtartott.

Nem bizonyított e ez is, hogy Magyaror-szágon a helyzet gyökeresen megváltozott? A sovíniztáék persze teljes erőből világáá fogják kürtölni nagy liberalitásukat, melylyel a kongresszust megengedték. Persze, szívesen, ha muszáj! Mi azonban azt hisszük, hogy a kongresszus dolgában a becsi burgból jövő er-s szalakkal szótó krízis nyomai láthatók. A mi-niszter ur kabátjának redőiben hozta Ischlből haza a kongresszus engedélyzését, valamint azt a meggyőződést számunkra, hogy felülről, Bécsből nemcsak családok érkeznek hoz-zánk. Uj a tudat sok sebet be fog hegeszteni és egy újabb hazafias akciónak ez lesz éltető szöleme.«

Az egyházipolitikai akció befel-jezése. Egy polihikai hetiszemle általólag ille-tektes forrásból arról értesült, hogy a szeptem-ber végén megnyitó parlamenti ülésszak napi-rendjének első tárgyai a zsidó vallás recep-cziójáról és a vallás szabad gyakorlatáról szó-ló javaslatok lesznek. A kormány ugyanis fel-tentelül ragaszkodik ahhoz az elhatározásához hogy a Wekerle-kormánytól lemaradt egy-házpolitikai reform — beleértve a meg hátra-levő és a felsőház által kétszer visszavetett javaslatokat is — és pedig az ezekben kifeje-zésre jutó elv teljes integrálásának fentartása-val, minél előbb törvényerőre emelkedjék. Az elvi tisztasághoz való szigorú ragaszkodása azonban nem gátolhatta s nem gátolhatja a kormányt abban, hogy a letárgyalandó két ja-vaslatnál szemben is a formai koncepcziók leg-szükséges határát el ne menjen. Ez okból a Bánffy-miniszterium magáévá tette a képviselő-ház bizottságaiban eszközölt módosításokat s bevezetett abba, hogy a recepcziós javaslat-nak azon szakaszai, melyek a kereszt-nyek és zsidók közötti átterésekről szólnak, ebből a törvényjavaslatból kimaradjanak, s hogy a re-czepczió ezen inkább általános elvi jelen-tőségű intézkedése a vallás szabad gyakorla-tát szabályozó javaslatba fölvetessenek.

Ujdon

A király sz

A legalkotmányos Ferencz József ő felség-leti ünnepét jobbjai tá-mel ülte meg városunk

A reggel már nyo-dult haragok híro szá-net a városból. Az ruhas hönvédek kisdet- a menetel, a melyben diszbe öltözött hajdu- A nagytemplomba a fő- ünneplő sokaság, a disz- méltóságokkal.

Városunk valamennyi-zete s minden e tagjai testületileg jelen-t Ur asztalán szemben ferfiak oldalának is neh-

Mindenkit fajó er-z az a körülmény, hogy haderőt — az egyen-t tiszteltől eltekintve — képviselte.

Nagyon sajnálatos ményt, hogy a katonai- intezői elternek a korá- a mely szerint az egész templomban az ő felség- ünnepi istentiszteleten- lem, a melyben a hader- annyira teljesen egy vá- irant való loyaltitas neh- áll melőzni ezen egy- nálkozó ilyen kedves- ugyan, hogy a katonai- tiszteltet u. n. tábori- tiszteltetel kérdjük, m- Debreczenben, a hol a- meretei megengednek, berig az egész helybeli- a templomba, a legfőbb- géssel! Bizony, nem he- ilyen magasztos dolgok- separatius intézkedé- város ünneplő közörm- Az ev. ref. nagyle- lelkész tartott alkalmi- jelen voltakra mély és- korolt.

A városi dalárda- repét az iparos ifjak de- megfelelő magára vallai- feladatának.

A nagytemplomi- után az összes hivatal- templomba vonult, a h- a f k a Nándor pleba- celebrálta.

Déli egy órakor a- termében Wolf a f k a- ebédet, a melyen hely- segeivel együtt körübe- A harmadik fog- hazigazda, s lelelcz szá- s hangsúlyozottan emel- lunk terjesztett hamis- csen ez országban egy- nek lakossága minden- volna hatva a király in- téről, mint Debreczen s- — melyet az egész kö- csendben hallgatót me- királyi — kiáltásokka- Itt jegyeztük meg,

említett, hogy városuk- megfelelő helyő őrend- teken s a legtöbb maga- bogtatta hős ő-zie: szö-

» O Felsége a- lésének érfordulati me- reczeni autonóm- a hitközség »pásti-köz- pélyes háladó ísten- A templom már regge- megtelt és az istentisz- nektesével vette kezdet- Rosenber Farkas r- mondott a király, éde- városunk boldogsága- elmondott könyörgést a- istentisz-elet reggelt 8-

» Anyakönyvv- Perczel m. kir. belüg- meg a városnak a dró- tók kinevezéséről szó-ló értelmében a debrecz- könyvezetől Vecsey- anyakönyvezetől helyette- Lajos és Varga Károly- A miniszteri leirat kül- ségéhez van intézve és- zólag hangzik:

Debreczen szab. k- A debreczeni anya- mi anyakönyvezetők- nác-nokot, anyaköny- Ronesik Lajos a- Károly harmad a fej- nevezettekét a házass- sevel és a házasság- reműködéssel is meg- Eről a város kö- kijelentéssel értesít- könyvezet-ő és a

Ujdonságok.

A király születés napja.

A legalkotmányosabb magyar király, I. Ferenc József 6 felseje születésének évfordulati ünnepét jobbjagi hódolattal s lelkes örömmel ülte meg városunk polgársága.

A reggel már nyolcz óra előtt megkondult harangok hívó szavára megindult a menet a városba. Az 1848-49-diki egyenruhás honvédek kisdét csapatja nyitotta meg a menetet, a melyben a város és a megye díszbe öltözött hajdúerege következett utának.

A nagytemplomba a főkapun át vonult be az ünneplő sokaság, a díszmagyarba öltözött főméltóságokkal. Városunk valamennyi közhivatalának személyzete s minden kulturális intézetnek a tagjai testületileg jelentek meg, betöltöttek az Ur asztalával szemben levő padsorokat s a férfiak oldalának is néhány padját.

Mindenki fájó érzéssel töltött el azonban az a körülmény, hogy a helyben állomásozó haderőt — az egyenruhát öltött tartalékos tisztektől eltekintve — összesen hét ember képviselte. Nagyon sajnálatosnak tartjuk e körülményt, hogy a katonai ügyek helybeli legfőbb intézői eltérnek a korábbi helyes gyakorlattól.

A városi dalárda távollétében annak szerepét az iparos ifjak daloskora vitte, derekasan megfelelt magára vállalt önmagát megiszteő feladatának. A nagytemplomi isteni tisztelet végezte után az összes hivatalos közönség a r. kath. templomba vonult, a hol a nagy misét Wolafk a Nándor plebanos, czimzetes püspök, celebrálta.

Deli egy óraker az »Arany Bika« dísztermében Wolafk a Nándor adott fenyves ebédet, a melyen helyi társadalmunk kitünőségeivel együtt körülbelül 200-an vettek részt. A harmadik fogasnál felkelt a szives hazigazda, s lelkes szavakban éllette a királyt s hangsúlyozta emelje ki, hogy minden rólunk terjesztett hamis híresztelés daczara nincsen ez országban egyetlen egy sem, a melynek lakossága minden rétegében annyira át volna hatva a király iránt való lojalitás ezértől, mint Debreczen sz. kir. város. Beszédét — melyet az egész közönség felállva, »mely csendben hallgatók meg — teljesült. »Eljen a király!« — kiáltásokkal fogadtak.

Itt jegyezzük meg, a mit legelőbb akartunk említeni, hogy városunk külső kepe is teljesen megfelelt helys örvendésünknek. A középületen s a legtöbb magán házon is vígan lobogtatta hős özies szelő a nemzeti zászlót.

O Felseje a Király legmagasabb születésének évfordulati napján, 7 óraker a debreczeni autonóm orthodox izraelita hitközség »pásti-közi« templomában ünnepélyes halaadó istentisztelet tartott. A templom már reggel 6 óraker z-ufolóság megtelt és az istentisztelet a zsolgatór éneklesével vette kezdetét. Ez megtörténvén, Rosenber g Farkas rabbinus megható imát mondott a király, édes hazánk és nemes városunk boldogságáért. A ritka áhítattal elmondott könyörgést a záríma követvén, az istentisztelet reggel 8 óraker véget ért.

Anyakönyvvezetők kinevezése Perczel m. kir. belügyminiszter ma küldötte meg a városnak a debreczeni anyakönyvvezetők kinevezéséről szóló értesítést. Az értesítés értelmében a debrecz. kir. kerületbe állami anyakönyvvezetőül Vecsey Imre városi tanácsnok, anyakönyvvezető helyettesek pedig Roncsik Lajos és Varga Karoly aljegyzőket nevezte ki. A miniszteri leirat különben a város közönségéhez van intézve és szószert a következőképen hangzik:

Debreczen szab. kir. város közönségének A debreczeni anyakönyvi kerületbe állami anyakönyvvezetőnek Vecsey Imre tanácsnokot, anyakönyvvezető helyetteseknek Roncsik Lajos város aljegyzőt és Varga Karoly harmad aljegyzőt neveztem ki és a nevezettek a házassági anyakönyv vezetésével és a házassági közzétételével való közreműködéssel is megbízom.

Erről a város közönségét ezennel oly kijelentéssel értesítem, hogy mint az anyakönyvvezető és az anyakönyvvezető helyettesek részére tiszteletdíjak nem igényeltetnek, az anyakönyvi kivonatokról járó díjknak a városi pénztár javára való szedésére az 1894 évi XXXIII. törvényczikk 33 §-a alapján a város közönségét ezennel feljogosítom. Budapesten 1895 évi augusztus hó 15-én Perczel.

Presbyteri közgyűlés A tegnapi d. e. 10 óraker hirdett presbyteri közgyűlést a tagok részvétele miatt nem lehetett megtartani, az egyházi törvények 30 §-a értelmében ma d. u. 3 óraker folytatolagos közgyűlést hívott egybe, a melyen a jelenlévők, számukra való tekintet nélkül, jogosítva lesznek érvényes határozat hozatalára. Ezen a gyűlésen választják meg azt a küldöttet is, a kik a papi állásra beadott pályázatokat holnap d. e. az egyházmegye két küldöttével együttesen az esperes elnöklete alatt át fogja vizsgálni.

Mitrovics Gyula meghallgatása. Az a 22 tagból álló társaság, a mely Mitrovics Gyula meghallgatása végett szombaton d. u. Sáros-patakra ment, tegnap este 7 óra 42 perckor érkezett haza. Az odajárték mindegyike a legnagyobb meglepéssel jött haza és elragadtatással beszélvén Mitrovics Gyula templomi szolgálatairól, mint egyéni kiváló tulajdonságairól, társadalmi nagy műveltségéről. A társaság benyomásairól és szerzett tapasztalatairól egyébiránt módunkban lesz t. olvasóinkat lezkozelebb kimerítően tájékoztatni. Addig is azonban sietünk közhírré tenni, hogy Mitrovicsnak úgy szónoki beszéde, mint minden eljeltt szava a legtekéletebb czáfolatára szolgál az ellene szórt rágalomnak.

Részeg fiakeres. Szombaton este nagyon jól ment az üzlet Virág Jakab 4 szamu fiakeresnek. Egyik vendéget a másik után repítette ki fogatán a nagyerdőbe, a hol a helybeli dohány gyári munkások tartották tanczmulatságukat. Mikor már a tanczmulatság elkezdődött és a munka szünetelt, Virág Jakab leszállott a kocsirol és csügölő szemekkel kezdte olvasni napi keresményét.

Tizenegyz forintia volt. Virágnak meg sohasesen volt egyszerre ennyi pénze, nem is csoda tehát, hogy a jól fizetett napra áldomást akart inni. Bement a vendéglobé és inni kezdett. Ejfére aztan olyan részeg lett, mint egy kefekötő. Danolt tanczolt, közbe-közbe karomkodott nagyokat, miért is Nagy Imre polgári rendőrbiztos megvonta az nap ejfelére Virágtól a fuvarozási engedélyt és a részeg karomkodó kocsiat beszállította saját kocsiján a rendőri központra, a hol lezarták.

Eljegyzes. Szendy Imre debreczeni ev. ref. tanító, f. hó 17-én szombaton jegyezte el Albert József bódmezővársárhelyi tanító szep és nagyműveltségű leányát Piroskát a Hódmezővársárhelyen. Boldog jövőt a boldog jelenre.

Ribillió a Nagyvárad-utczán. Pokoli Géza festőseged felvette gadjától szombaton este a heti bérét és vasárnap este az egész összeget elmulatta. Hiszen dolgozott, izzadt az egész hét-én, ilő, hogy vasárnap már mulasson is egyet a hét öromere. Akadtak jó cimborák is, a kik segítettek tudni a heti keresményen. Ejfelé aztan a festő legény szerencsén tul is adott az összes pénzen, a mire aztan a jó cimborák lassan tovább álltak. Pokoli Géza sokáig gondolkodott. A mikor látta, hogy barátai elhagytak dühössé lett és ingerülten ordított:

G a z e m b e r e k ! Mig pénze volt, vele mulattak s most hogy penze nincsen, mindnyájan elszeleznek és őt egyedül magára hagyják pénz nélkül. Sajnálni kezdte hasznátlanul elpredált fizetését. Estébe jutott, hogy miként fog ő a következő hetén ismét izzadva dolgozni és hozza majd ehezni is fog, mert nincsen pénze, mert elitta a pénzet. — A mint így ezeken elgondolkodott lassan annyira felingerült, hogy kifutott az utcára és kiabálni kezdett. E közben találkozott Ungár Gábor nevű festő legénnyel és Lebed a honvéd közvilézzel. Azonnal felismeret bennük azokat a jó cimborákat, a kik őt az előbb cserbe hagyták. Pokoli Géza kést rántott elő és Pokoli kacagás halálára neki vágta azt Ungárnak, a ki alig tudott az észre fent kést elől elmenekülni. A ribillió vége felé végre odaérkezett az 54 szamu rendőr, a ki a gyilkolni szándékozó festő legényt bekíserte a rendőri központra, a hol lezarták.

Pályázat. A debreczeni m. kir. gazdasági tanintézet földműves iskolájánál Debreczen szab. kir. városnak 2 alapítványi helye üresedésbe jöven — felhivatnak azon 17 évet már betöltött s legalább irni, olvasni s az alsóbb műveletekkel szemolni tudó debreczeni születésű és illetőségű ifjak, kik ezen alapítványi helyek valamelyikét elnyerni óhajtnak, hogy kellő okmányokkal felszerelt kérvényeiket a f. 1895. év Szeptember hó 20-ig a városi tanácshoz adják be.

Halálozás. Id. Fürt Adolf, köztisztviselőben állott szoba-festő és 16 19-én reggeli 6 óraker, életének 64-ik évében, hosszas szenvedés után elhunyt e hó 20-án délután 5 óraker lesz.

Sertésvész Romániában. Románia területén fellépett a sertésvész, miért is a földművelésügyi magyar. kir. miniszter a megyékhez intézett körlevélben értesíti a városi hatóságokat, hogy a sertésvész alatt Romániából átalatknak ki avagy be hozatala szigoruan tilos.

Dij lövészlet. Az 1895 augusztus 18-án tartott lövészlet alkalmával díjatnyertek: legjobb melylövessel. Fodor József 4 koronát, legtöbb körilövessel Fürt Ödön 2 koronát.

Nincs boldogság itt a földön. Egy fiatal asszony öngyilkossági kísérlete. — Saját tudósítónktól. — Egy fiatal asszony akarta tegnap délután eldobni magától az életet. Kora délután elment a Margit-fürdőbe és ott a mikor magára maradt, balkezzen felmetszette ereit.

Csak jó óra mulva vették észre az öngyilkossági kísérletet. Gyanusnak tűnt föl a személyzet előtt, hogy a nő oly sokáig benn marad fürdőni. Kopogni kezdetek az ajtón, a mire azonban senki sem felelt. Erre aztán betörték az ajtót és megtalálták a vendégnőt véreben fürdőve.

Itőzatosan nezett ki az egész fürdőszoba. A földön pocsolyakban volt a vér. A fal, a víz tele volt vérrrel, a szerencsétlen asszony pedig ott feküdt eszméletlenül. A borotva, a melylyel átvágta ereit, ott feküdt mellette a földön véresen.

A megrémült fürdő-személyzet azonnal orvosot küldött. Legelőször is Szentpályi érkezett meg és nyújtotta az első segélyt a szerencsétlen asszonynak. Nagy szerencse, hogy a mint az öngyilkosságot észre vették, értesítették róla a fürdő-mestert is, a ki mint katoná a kórházba volt beosztva és így valamit ért is az orvosi teendőkhöz. A fürdő-mester — még melótt az orvos megerkezett volna — a sebesült kezét hideg vizes ruhával azonnal jól erősen bekötötte, hogy így a teljes elvérzésnek elejét vegye.

A megerkezett Dr. Szentpályi mindenekelőtt a kötetet ismételte meg. Erősítőket itatott az öngyilkossal, mire az aztán lassan magához tért. A szerencsétlen Kovács Gyulának hívják, felesége volt Kovács Gyula mézszárosnak, a ki csak nemrégiben halt meg. A súlyosan sebesülték Kap utcazi lakására szállították a hol mai naput is Szentpályi gyógykezeli és más mint ma érte-ülünk életben ma adáshoz van remény.

A szerencsétlen asszony mellett levelet is találtak a melyben a következőket írja: »Nincs semmi boldogság itt a földön. Gyermekem mellé temessetek.«

Értéktözsdei hetiszemle. Budapest, 1895. Augusztus 16. Lustig Miksa budapesti bankczég heti jelentése a »Debreczen« számára. A hangoló papír e héten az osztrák államvasuti részvény volt. Mint rendesen beszokott következni, úgy itt sem maradhatott el, hogy egy azelőtt annyira fávazolt érték felszágzott arfolyama minden fontosabb ok nélkül hanyatlik, a spekuláció igyekszik töle megsz bncolni, csak kínalet és semmi kereslet nem mutatkozik s mindez miért? Mert az osztrák kereskedlemügyi miniszter rendeletileg utasította a társasagot, hogy bizonyos szamu vagonjait utjakká pótolja s egyes állomásait tataroztassa. Ez elég ok arra, hogy a papír arfolyamából 30 frtot veszítsen? Sőt hogy ezáltal a többi érték is a lanyha irányzat benyomasa alatt fokrol-fokra csökkenjen?

A belföldi pénzpiacz helyzete napról-napra szűkebb penzanyagot mutat és ha a médio elhelyezés nem tökötött nagyobb akadályokba, úgy ez csak az elhelyezésre került anyag csekélységének tudható be. A külföldi pénzpiacz ellenben bő a nyaggal rendelkezik s különösen kitünőek a viszonyok London és Párisban. A budapesti értéktözsde tökéletesen az itt vázolt állapot képet mutatja. Az osztrák-magyar államvasut-részvények megszakítás nélkül csökkennek arfolyamukat és velük együtt szenved a piaczon számottevő papír legtöbbsze. Jaradekokban is elanyhult az üzlet. Csupsán koronajáradék javított 10 krajczárral arfolyamán. Zaloglevelekben a forgalom minimális és üzlet alig fejlődhetett. Elsőbbségek szintén el voltak hanyagolva Bankrészvényeknél a hangulat változó volt, általában azonban a hanyatló irányzat dominált. Jelentékenyebb emelkedés egyetlen egy papírral sem tapasztalható, ellenben nagyobb csökkenés igen Kereskedelmi bank 14 frttal és Iparbank 3 frttal csökkenett. Magyar hitelbank az utolsó napon teljesen kiegyenlített a lefolyt héten elert veszteséget és ugyanazon arfolyamon zárul, mint a múlt héten. Osztrák hitel ellenben még mindig 1/2 frtnyi hátralekban van a múlt és 4 frttal a két hét előttihez kepest. Leszámitoló bank emelkedett. Ipar-és kereskedelmi bank azonban csökkent. Unionbank és Anglobank változatlan. Biztosító részvények közül bécsi 5 frttal

Magyar arany-járadék Aug 16. 123.30
koronajáradék 99.80
hitelbank részvények 490.—
jelzálog részvény 292.50
leszámitoló-részvények 312.—
Városi villamos vasut-részvények 340.—
Rimamurányi részvények 289.—
Osztrák hitel-részvény 400.50
Osztrák államvasut-részvény 409.—
Déli vasut-részvények 111.—

REGÉNY CSARNOK. Noi amamo. 25. — Irta Zschokke Henrik — Fordított.: Ifju Móricz Pál. XV. Az elválas. Nagyon sajnálom, hogy ily kellemetlen uti-társra lettem, de most meg kérem, saját bizonyossága végett, s további intézkedésig a szemem is bekötöm.

— De hát miért? kérdezte Blondin még jobban elremülve. — Mert kegyed foglyom! válaszolta a szomszéd, kendőjét előhúvva. Ha úgy tetszik? enyeltet tovább, hegyes törkésével Le Blond mellett csiklandozvan.

Ilyen kedélyes megkérésre nem volt tanácsos ellen-zegülni. Blondin is atengedte szemét, melyet aztán tar-a úgy bekötött kendőjével, mintha a legsötétebb éjszaka lett volna.

Most már Blondin is gondolóra vette a dolgot; de szomszédja különben nem is választott kérdéseire, mintha megemült volna; csak időnként kínaíta meg borral, meg hideg pecsenyével. Bezzeg most sajnálta már Le Blond Abubekert, kit magára haragítván, veszendőbe hozta a kincset.

Most már elhatározta, hogy betartja Abubekert utolsó szavait. — Így talán még kibékülhet vele. Mert most már nem tetszett sehogy a dolgok jelen lefolyasa.

Blondin nem tudta mennyit utazhatott, mivel szembe be léven kötve, azt se tudta, mikor van nappal, vagy mikor éj-zaka? Sokat éber volt, közbe-közbe aludt, aztán ismét felebredt, de unalmában az utat még kétszerte hosszabbnak gondolta. De legjobban az gyötörte, hogy nem tudta hová viszik, vagy mit akarnak vele? Utitársától hiába kerdezősködött.

XVI. Az otthonban. — Kérem sziveskedjen kiszállani! figyelmeztette társa. Le Blond engedelmeskedett. Utczimborája, mint rendesen, most is segédkezett neki s érezte, hogy a földön áll, de nem tudta, hogy hol? S várta a továbbiakat.

Majd hallotta, hogy a hintó elrobogott. De csak állott tovább. Csak mikor elunta magát, szólott társa után. Ujból jött egy kocsi, de az csak elrobogott előtte.

Végre batorodott szemkötőjéhez nyulni. És mivel még ekkor sem szurták oldalba, lerántotta a kendőt.

Csakhogy még ekkor minden sötét és fekete volt körülte. Szegény Blondin azt hitte, hogy megvakult, de aztán megfordulván sok háznál megkivilágított ablakot látott.

Nemur jölsimert fútczáján állott, épen az elnök pompá palotájánál, saját tulajdon selyem és csipke boltja előtt, de be volt zárva, mivel úgy ejtél körül járhatott az idő. — A Chaldáus uti hintója és a veszélyes utczimborona nem volt sehol.

Csak hosszas kopogtatás után nyitott az inas ajtót, ki csudálkozásában szinte elfelejtett köszönni. (Folyt. köv.)

Feloldó-szerkesztő: Dr. Nagy Zsigmond. Lapkiadó: Erdélyi István. (Szerkesztőség és kiadóhivatal főtér 1828.)

jég- és viszontbiztosító 4 frttal javult, ellenben nemzeti baleset 3 frttal csökkent.

Ipari részvények közül gőzmalomok üzletelenek. Bányapapírok sorából kiemelendő a kőszénbánya, téglagyár és a salgotarjáni áresése. — Téglarészvények közül emelkedett kerámiai és gőztéglagyár, ellenben magyar asphalt csökkent. — Vasművek és gepgyarak iránt a lanyha üzletkedv folytán az érdeklődés minimális és Ganzonkivül, mely 10 frttal javított, multkor csökkent arfolyamon maradt.

Közlekedési vállalatok közül Adria multkori javaslatát ismét elvesztette és közúti vas-palya is a multkori nagy emelkedésére csökkent. Kivétel nélkül emelkedtek azonban a helyi érdekű vasutak, 10 frttal a villamos vasut elvezeti jegyei, 3 a rákospalotai és 1 frttal a Kassa-oderbergi. Osztrák-magyar államvasut e heti csökkenése: további 10 forint.

Az arfolyamok a következő varációt mutatják:

REGÉNY CSARNOK.

Noi amamo. 25. — Irta Zschokke Henrik — Fordított.: Ifju Móricz Pál. XV. Az elválas.

Nagyon sajnálom, hogy ily kellemetlen uti-társra lettem, de most meg kérem, saját bizonyossága végett, s további intézkedésig a szemem is bekötöm.

— De hát miért? kérdezte Blondin még jobban elremülve. — Mert kegyed foglyom! válaszolta a szomszéd, kendőjét előhúvva. Ha úgy tetszik? enyeltet tovább, hegyes törkésével Le Blond mellett csiklandozvan.

Ilyen kedélyes megkérésre nem volt tanácsos ellen-zegülni. Blondin is atengedte szemét, melyet aztán tar-a úgy bekötött kendőjével, mintha a legsötétebb éjszaka lett volna.

Most már Blondin is gondolóra vette a dolgot; de szomszédja különben nem is választott kérdéseire, mintha megemült volna; csak időnként kínaíta meg borral, meg hideg pecsenyével. Bezzeg most sajnálta már Le Blond Abubekert, kit magára haragítván, veszendőbe hozta a kincset.

Most már elhatározta, hogy betartja Abubekert utolsó szavait. — Így talán még kibékülhet vele. Mert most már nem tetszett sehogy a dolgok jelen lefolyasa.

Blondin nem tudta mennyit utazhatott, mivel szembe be léven kötve, azt se tudta, mikor van nappal, vagy mikor éj-zaka? Sokat éber volt, közbe-közbe aludt, aztán ismét felebredt, de unalmában az utat még kétszerte hosszabbnak gondolta. De legjobban az gyötörte, hogy nem tudta hová viszik, vagy mit akarnak vele? Utitársától hiába kerdezősködött.

XVI. Az otthonban. — Kérem sziveskedjen kiszállani! figyelmeztette társa. Le Blond engedelmeskedett. Utczimborája, mint rendesen, most is segédkezett neki s érezte, hogy a földön áll, de nem tudta, hogy hol? S várta a továbbiakat.

Majd hallotta, hogy a hintó elrobogott. De csak állott tovább. Csak mikor elunta magát, szólott társa után. Ujból jött egy kocsi, de az csak elrobogott előtte.

Végre batorodott szemkötőjéhez nyulni. És mivel még ekkor sem szurták oldalba, lerántotta a kendőt.

